

Yağmur Damlası

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 03 Kasım 2018

Muteber bir yanılgıya denk düştüğümü bilmek... evet, ben bir yanılgıyım.

Göğün ritmine ayak uyduramayan bir yağmur damlasıyım: hem hüznüne hem sevgisine kefil.

Duraksadığını görür gibiyim belki de duraksaması gereken benimdir gel gör ki; aymazlığında mevsimin hele ki Kasım ayına böyle bedbaht girmişken.

Ölçümünde duyguların kaç şiddetine denk düştüğünü bilmiyorum içimdeki depremin hele ki dış görünüşte ufak tefek mimiklerin dışında açık da vermezken.

Gelip gidiyorum.

Kurguluyorum hayalleri sonra kurcalanıyor yüreğim. Bir telaş ki sorma gitsin.

Makyaj yapılmamış her doğallık benim tercihim bu yüzden üzüntünün pembe dokunuşlar yaptığı yüzümde ve gözlerimde neyi ne amaçla saklamam gerektiğini bilmeden ve hüznü tüm doğallığıyla yaşıyorum.

Y/aşıyorum.

Aştığım ne mi?

Çok şey yine de kimselere beğendiremediğim varlığımın hiçliğe denk düştüğü.

Maruzatım yok çünkü açığım yok lakin açık ara farkla önde gidiyorum: hem depreşen umutsuzluk hem derinleşen yaş çukurları sonrasını inan ki dile getirmek bile istemiyorum hatta sana sormaktan da korkuyorum ne de olsa yok yakinken illa ki bir sonuç cümlesi koyarsın hikâyemin sonuna.

Allah'a yakın durduğumu bilsem de ne zaman ki çöksem çökkün varlığımla çömez duygularım bir olup derinlerde telaffuz ediyorum yalnızlığımı ve yine sadece O'nunla paylaşıyorum korkularımı.

Zaman ne çok şey gösteriyor/muş ve keşke zamana dur desem.

En sevdiğim karede sabitlensem sevdiğilerimle ve zaman donsa kalsa ansızın; üstelik yolculuğum da sonlansa ve ben sadece bir kareye sığdırsam mutluluğumu ve tüm hüznümü yok saysa Yaratan.

O hoş görse de insanları mutlu edemediğimin bilincinde bir münafık gölge tarafınca reddedildiğimi biliyorum: o gölge akabinde tüm gölgeler ve sahipleri.

Hayatı iki yarım küreye ayırdım ben yazmaya başladığım ilk günün milat olduğunu da çok sonra fark ettim.

İçimin dışımın bir olduğu Sırat Köprüsünden düşmezden önce yazmaya başladım belki de bu günü asla göremeyecektim ve peşinen yitip gidecektim aslında yitip gittiğimin de umarsızlığına vakıfım ne de olsa pek aldırış eden yok bana. Varlığım yokluğum ne anlama geliyor diye düşünmekten akıl tutulmasına kadar ruhumu örseleyen ne çok şey.

Konunun bağdaş kurduğu o eksende bir pervane misali duygularımın çevresinde dönenip duruyorum sanırım ölüm göz kırptığında hayata beni benden eden bu korku yüzünden atfettiklerim pek de hedefine varmıyor.

Çömez bir sevgi bağımlısı iken insan çocukluğumda geçen zaman içerisinde daha da ivme kazanıyor bu duygu: gel gör ki karşılığı olmayan selamlar ve bir acının mutluga yol açtığı gerçeğine tanıklık edip hayatın acımasız yüzünü görmek bazı şeyleri yok ediyor.

Misal mi?

Yaşama sevincime ket vuran...

Daha da beteri ölümü sık düşünmek.

Ölümden çıkıp da yola yaşama tutunmak neye denk düşer?

Bağdaşmadığımı da biliyorum hani günümüz insanıyla.

Bir ön görü filan da değil bilakis gerçeğin ta kendisi.

Reddi güç kabulü güç bir insan da oldun mu hele...

Kehanetlerin iz düştüğü ya da hayallerin kundaklandığı belki de en kötüsü beklemekten imtina ettiğin. Beklediğin ne ise ya da gelmesini asla istemediğin ve ölüm ne zamanki göz kırpsa hele ki yanı başındaki insanlarsa bu tuzağa düşen... gerçi kaderi tuzak addedip günaha girmek de olası bu anlamda ben sadece uzağında kalmak istiyorum.

Uzağında kalan ne çok şey ve ne çok insan.

Üstünkörü duygular da değil hani içimde körüklenen. Habis bir ur gibi; endişenin mahal verdiği bu da yetmezmiş gibi huzurun irtifa kaybettiği...

Sevgiden çıkıp da yola... yoldan çıkıp da düşmüşken umutsuzluğa...

Gerisi geliyor.

Ve o kocaman kara delik daha da büyüyor belki bu yüzden vazgeçiyorum:

Sevmekten vazgeçiyorum ama kendimi.

Beklemekten vazgeçiyorum ama bir sonraki mevsimi.

Sormaktan korkuyorum ne de olsa kızdırmak istemiyorum en çok da... en çok da gülümsemekten korkuyorum. Bir hurafe mi yoksa mutluluk, diyenlerdenim ne de olsa.

Kardeşimin gözlerindeki mavi içimi delerken ve aynı maviyi ben göğe yansıtamazken aslında elimden hiç bir şey gelmezken...

Yorgun değil yılgın.

Yılgın da değil sadece yılları ne amaçla heba ettiğimi düşünüp bilfiil kendime kızgın...

Maziden dert yanıp andan koştum.

Yarınları düşünüp kendimden kaçtım.

Kendimden kaçıp kaçırdığım durakların soluk ruhuma naksettikleri...

Solan bir çiçeğin ardından gözyaşı döker mi insan?

Ya da sonlanmış hayatların hesabını tutup biteviye sürgün mü edilir mutluluk?

Yalancı baharlardan medet umup kışı erteler mi insan?

Aşktan korka korka sever mi için için?

İçli benliğin içli dışlı olduğu sürgün ve yetim yürek hep mi dışlanır?

Dışlanan bir ömrün hicabından daha kötü ne olabilir ki?

Dehlizin karanlığında belki de kara deliğin beyaza tutkunluğunda hep mi süregelir düş kırıklığı?

Çetelesini tutmaktansa yeni baştan başlamak mı?

Hırpalanmaktan kasıt gidip geldiğim duygular biteviye körüklendikçe doğamdakileri yansıtamadığım gerçeği ile yanı başımdaki insanlara ve kalemin sofrasına buyur ettiğim gönül insanlar...

Aşka ve sevgiye düşen biraz muhalif ve detaycı en çok da en çok da... durağan bir duyguda sabitlenip kalmak belki de en güzeli hele ki adı mutluluk ve umut bileşkesi ise gel gör ki; hicran bu denli kök salmışken...

Sabitlendiğim andan kopup gelenler belki de yarın şimdiden hükmederken hala mutlu bir karede yanıp sönen onca ışık sanırım duygu huzmesinden yarınlara ve imkânsızlığa sürüklenen...

Dar bir geçitte büyüyen bir hegemonya tıpkı boyutsuzluğumun diz çöktüğü o sarmalı kendince uyarlayıp bir düş ülkesine yolculuk yaptığım inancı ile bir nebze de olsa huzuru yâd etmek yine asılı kaldığımız inanç sayesinde bertaraf edebilmek hem de en ücra duygunun bile gün yüzü göreceği inancı ile tıpkı hayatın telaffuz ettiği kendini gerçekleştirmek adına yola düştüğümüzün de ispatı iken...